

prima instanță: Judecătoria Hâncești
Judecător: M. Macar
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Vascan, E. Fistican, V. Clima

ÎNCHEIERE

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Iulia Sîrcu
Galina Stratulat, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Miriamplast&Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Viknograd” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Miriamplast&Co” și Golban Stanislav cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, prin care s-au admis cererile de apel declarate de către SRL „Miriamplast & Co” și Golban Stanislav, s-a modificat hotărârea primei instanțe prin micșorarea penalității și a taxei de stat, în rest hotărârea s-a menținut,

c o n s t a t ă:

La 05 iunie 2015, ÎCS „Viknograd” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Miriamplast & Co” și Golban Stanislav cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare a mărfii nr. 141/03,2013 din 25 august 2010 și a facturilor fiscale nr. DV7404933 din 31 decembrie 2014, nr. DV9805287 din 12 martie 2015, nr. DV9805288 din 12 martie 2015 și nr. DV9805410 din 19 martie 2015, ÎCS „Viknograd” SRL a livrat marfă către SRL „Miriamplast & Co”, în sumă totală de 93 514,16 lei, care urma să fie achitată în termen de 10 zile din momentul livrării a mărfii.

ÎCS „Viknograd” SRL a notat că, termenul de plată a devenit scadent la data de 10 ianuarie 2015, 22 martie 2015 și respectiv, la data de 29 martie 2015. Însă, până la înaintarea acțiunii în instanța de judecată, datoria nu a fost stinsă în totalitate, constituind datoria de 91 980,69 lei.

La fel, societatea reclamantă a menționat că întru asigurarea executării obligațiilor rezultate din contractul menționat, între ÎCS „Viknograd” SRL și Golban Stanislav a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. 41/06.2013 din 06 iunie 2013, prin care ultimul și-a asumat obligațiunea de a răspunde cu patrimoniul propriu, în cazul neexecutării obligațiunilor de către SRL „Miriamplast & Co” în cadrul derulării contractului de vânzare-cumpărare enunțat.

Cu referire la prevederile art. 512, 602 Cod civil și pct. 6.1 al contractului menționat, a mai invocat societatea reclamantă că fidejursorul Golban Stanislav s-a obligat, în cazul neonorării obligațiilor de către SRL „Miriamplast & Co”, să compenseze societății reclamante penalitățile de întârziere, cheltuielile de judecată și alte pierderi ce rezultă din neexecutarea obligațiilor de plată ce derivă din contractul de vânzare-cumpărare a mărfii nr. 141/03,2013 din 25 august 2010, precum și dobânda de întârziere.

Astfel, a susținut că datoria SRL „Miriamplast & Co” și a lui Golban Stanislav față de ÎCS „Viknograd” SRL constituie 154513,05 lei, inclusiv: 91 980,69 lei datoria pentru marfa livrată, 59527,24 lei penalitatea, calculată în baza contractului și 3005,12 lei dobânda de întârziere, calculată în conformitate cu prevederile art. 619 Cod civil.

A concretizat societatea reclamantă că a întreprins măsuri în vederea soluționării pe calea amiabilă a litigiului apărut, expediindu-le în adresa părților somațiile prin care le-a comunicat despre încălcarea obligațiilor contractuale și le-a solicitat achitarea datoriei restante, însă părțile nu au reacționat nici într-un fel la solicitările înaintate.

Astfel, a solicitat încasarea din contul SRL „Miriamplast & Co” și a lui Golban Stanislav în beneficiul ÎCS „Viknograd” SRL a sumei de 91 980,69 lei cu titlu de datorie pentru marfa livrată, a sumei de 59 527,24 lei cu titlu de penalitate și a sumei de 3 005,12 lei cu titlu de dobânda de întârziere, precum și a sumei de 452,48 lei cu titlu de cheltuieli de judecată suportate pentru achitarea taxei de stat.

Prin hotărârea Judecătorei Hâncești din 07 aprilie 2016, acțiunea a fost admisă, s-a încasat în mod solidar de la SRL „Miriamplast & Co” și Golban Stanislav în beneficiul ÎCS „Viknograd” SRL datoria în sumă de 91,980,69 lei, dobânda de întârziere în mărime de 3005,12 lei, penalitatea în sumă de 59 527,254 lei și taxa de stat în sumă de 4635,39 lei, iar în total suma de 159 148,44 lei.

Considerând neîntemeiată hotărârea primei instanțe, la 29 aprilie 2016 „Miriamplast & Co” SRL și Golban Stanislav au declarat apel, prin care au solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii contestate cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată a ÎCS „Viknograd” SRL să fie respinsă integral.

În motivarea apelului au indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, s-au admis apelurile înaintate de SRL „Miriamplast & Co” și Golban Stanislav, s-a modificat hotărârea Judecătorei Hâncești din 07 aprilie 2016, prin micșorarea penalității de la 59 527,24 lei până la suma de 29763,50 lei, taxa de stat de la 4635,39 lei până la suma de 3742,47 lei, în rest hotărârea primei instanțe s-a menținut.

Nefiind de acord cu decizia instanțe de apel, SRL „Miriamplast & Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie a înaintat cerere de recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea hotărârii Judecătorei Hâncești din 07 aprilie 2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată înaintată de ÎCS „Viknograd” SRL să fie respinsă integral.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 12 aprilie 2017 a fost expediată recurentului la 23 iunie 2017, însă deoarece la materialele cauzei nu există confirmarea recepționării acesteia, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 CPC, consideră recursul depus la data de 20 octombrie 2017 în termen.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurentul consideră că soluția instanței de apel este pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea naturii juridice a obiectului litigiului, criteriu care presupune prin sine lămurirea corectă și certă a situației de fapt și de drept.

De asemenea, susține că instanța de apel examinând apelul a trecut în mod superficial argumentele invocate de către SRL „Miriamplast & Co” și materialul probator anexat la materialele cauzei, fără a examina legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului sub toate aspectele, în raport cu legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de SRL „Miriamplast&Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat SRL „Miriamplast&Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În cazul de față, argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr. 45701/99 § 137, ECHR 2001-XII). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă în recursul declarat de către SRL „Miriamplast&Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Miriamplast&Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Miriamplast&Co”, reprezentată de avocatul Carmanschi Vitalie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător

Iulia Sîrcu

Judecători

Galina Stratulat

Iuliana Oprea